

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba engleză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 29 aprilie 2008

în Cauza PETREA împotriva României
(Cererea nr. 4792/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la 02.12.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Petrea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,
Ineta Ziemele,
Ann Power, *judecători*,
și Santiago Quesada, *grefier al secției*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 1 aprilie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 4792/03, introdusă împotriva României, prin care un cetățean român, dl. Alfred-Petronel Petrea (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 16 decembrie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de domnul A. Simion, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul Răzvan-Horațiu Radu, agent guvernamental al Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 19 octombrie 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererile cu privire la condițiile de detenție ale reclamantului și la dreptul de respectare a corespondenței sale. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, aceasta a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Petentul s-a născut în 1970 și locuiește în Iași.

5. La 23 noiembrie 1999 procurorul de pe lângă Curtea de Apel Pitești a emis un mandat de arestare împotriva reclamantului, care a fost acuzat de evaziune fiscală.

1. Petentul a fost arestat la 5 septembrie 2000 și a fost pus în custodia poliției pentru o perioadă de treizeci de zile. Tribunalul Județean din Pitești, unde reclamantul a fost adus pentru prima dată la 28 septembrie 2000, a prelungit în mod repetat perioada de arest preventiv, până la terminarea procedurilor dinaintea acestuia.

A. Proceduri penale împotriva reclamantului

2. Tribunalul Județean a dat o sentință la data de 19 februarie 2002. Pe baza depozițiilor petentului, a patru co-inculpați și a douăzeci și unu de martori, tribunalul l-a condamnat pe petent pentru mai multe capete de acuzare de evaziune fiscală și fals, și l-a condamnat la șase ani și șase luni de închisoare cu obligația, conform articolului 113 din Codul Penal, de a urma tratament medical pentru tulburarea sa mentală după cum a reieșit din rapoartele medicale citate în cauză. Tribunalul a ordonat ca tratamentul medical să fie administrat prin intermediul spitalelor închisorii, în timpul în care petentul se afla în detenție, și să continue după eliberarea acestuia până la recuperarea sa completă. A aprobat de asemenea ordinul pentru detenția petentului.

3. Într-o decizie din 25 iunie 2002, Tribunalul Județean Argeș a admis recursul împotriva sentinței și, pe baza dovezilor în cauză și a mărturiilor acuzaților, a redus sentința petentului la cinci ani și șase luni de închisoare. A menținut restul sentinței pronunțate de Tribunalul Județean.

4. Această decizie a fost confirmată, pe baza unui apel privind punctele de lege al inculpaților, într-o sentință definitivă din 8 octombrie 2002 a Curții de Apel Pitești.

B. Detenția petentului și îngrijirile medicale

5. La 20 septembrie 2000 avocatul petentului a prezentat o cerere către procuror pentru aprecierea psihiatrică a petentului. Institutul de Medicină Judiciară Argeș a examinat petentul și a concluzionat, la 2 octombrie 2000, că acesta fusese apt din punct de vedere mental în scopurile legale atunci când pretinsele încălcări fuseseră comise și la data evaluării.

Potentul a contestat concluziile raportului.

6. La 18 decembrie 2000 Institutul de Medicină Judiciară “Mina Minovici” din București a confirmat raportul Institutului Judiciar Argeș, după ce a examinat petentul. Acesta a recomandat de asemenea ca, în conformitate cu articolul 113 din Codul Penal, petentului să i se solicite să urmeze tratament medical pentru tulburarea sa mentală atât în timpul detenției cât și după eliberarea sa.

7. La 29 noiembrie 2000 petentul s-a prezentat la o examinare medicală completă la Institutul de Medicină Judiciară Argeș. Comisia medicală a concluzionat că tulburarea mentală a petentului nu-l face inapt pentru detenție.

8. În conformitate cu raportul medical detaliat din perioada de detenție de dinainte de proces, prezentat de Guvern, petentul a fost spitalizat de șapte ori în spitalele închisorii. Acesta a fost diagnosticat în principal cu tromboflebită, insuficiență venoasă și o tulburare mentală. De fiecare dată când a fost externat, medicii au recomandat tratament pentru diferitele sale boli, reevaluări periodice și controale medicale atunci când este necesar.

În acest interval de timp a fost consultat de douăzeci și șapte de medicii închisorii, la 23 și 30 octombrie, 6, 13 și 27 noiembrie, 11 și 20 decembrie 2001, 11 februarie, 17

iunie, 1, 8, 20, 22 și 29 iulie, 5, 12, 16, 19 și 26 august, 2, 9, 20, 23 și 30 septembrie, și 7, 13 și 19 octombrie 2002.

Rapoartele indică faptul că i-au fost administrate medicamente în mod sistematic pentru insuficiența sa venoasă și până la 20 decembrie 2001 pentru tulburarea sa mentală. Acest tratament din urmă a fost întrerupt până la 5 august 2002 și după această dată a fost prescris în mod sporadic.

9. În timpul detenției sale, mai multe măsuri disciplinare au fost luate împotriva petentului. În consecință, drepturile sale la vizită și la colete a fost retrase la 26 martie 2001, 28 decembrie 2001, 10 ianuarie și 8 aprilie 2002, pentru posesie de obiecte interzise. Între 4 și 14 ianuarie 2002 acesta a fost trimis în regim celular.

10. În cele din urmă, la 5 februarie 2002 autoritățile penitenciarului au supus petentul unui regim restrictiv timp de douăsprezece luni datorită comportamentului său recalcitrant și a încălcărilor repetate ale regulamentului închisorii. Cu toate acestea, la 14 iunie 2002 acesta a fost reintegrat în regimul normal de detenție, pentru bună purtare.

Petentul a susținut că în timpul în care a fost supus regimului restrictiv de detenție acesta a fost închis într-o celulă friguroasă purtând haine uzate necorespunzătoare pentru temperatura respectivă, fiind uneori încătușat cu mâinile ridicate deasupra capului, și că în prima lună nu a fost consultat de nici un doctor iar corespondența sa către și din partea familiei sale îi fusese violată.

11. În octombrie 2002, după adoptarea sentinței definitive în cauză, petentul a fost transferat la închisoarea de înaltă securitate din Iași și a fost plasat în secțiunea destinată prizonierilor extrem de periculoși.

12. Petentul a susținut că, în ciuda repetatelor sale cereri de a fi consultat de un medic specialist și de a i se administra tratament medical corespunzător, în primele opt luni de închisoare acesta fusese examinat doar de medicul închisorii, care îl informase în mod constant că nu exista nici un temei pentru continuarea tratamentului său. Medicul închisorii îi spusese *“nu e nici o problemă dacă mori, avem preot și scânduri la magazie”*.

La o dată nespecificată, în urma repetatelor solicitări ale familiei sale către autoritățile închisorii, petentul a fost transferat într-un alt dormitor.

13. Potrivit Guvernului, petentul a fost plasat în dormitoare comune, primul măsurând 41,12 m² și cel din urmă 60,69 m², pe care le-a împărțit cu nouă și respectiv cincizeci și trei de alți prizonieri. Dormitoarele aveau ferestre. Instalațiile de igienă erau în permanență accesibile prizonierilor într-o cameră separată. Apa caldă era disponibilă o dată pe săptămână. Petentul se plimba în fiecare zi câte o oră, primea în mod frecvent vizite din partea membrilor familiei sale și participa la programul social al penitenciarului. Tratamentul său medical a continuat.

14. La 11 iulie 2003, autoritățile închisorii din Iași au informat avocatul petentului că petentul nu primea nici un tratament medical la data respectivă, dar că un astfel de tratament putea fi administrat dacă era necesar.

15. Între 3 februarie 2004 până la 7 februarie 2005, executarea pedepsei a fost suspendată din motive medicale. La 16 iunie 2005 petentul a fost eliberat condiționat.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

16. Articolul 195 din Codul Penal (“CC”) și prevederile relevante ale Legii nr. 23/1969 cu privire la executarea pedepselor sunt descrise la alineatele 23 și 25 din

sentința *Năstase-Silivestru* (vezi *Năstase-Silivestru împotriva României*, nr. 74785/01, 4 octombrie 2007).

17. Legea 23/1969 a fost înlocuită cu Ordonanța de Urgență ne. 56/2003 (“Ordonanța 56”) cu privire la drepturile prizonierilor, adoptată de către Guvern la data de 25 iunie 2003 și ratificată de Parlament la 7 octombrie 2003. Această Ordonanță a constituit o măsură generală luată de către Guvern în executarea sentinței adoptate de Curte în cauza *Petra împotriva României* (sentința din 23 septembrie 1998, *Rapoarte cu privire la Sentințe și Decizii* 1998-VII; vezi Comitetul pentru Rezoluția Ministrului CM/ResDH(2007)92). Părțile relevante ale Ordonanței precizează următoarele:

Articolul 3

“(2) Deținuții pot reclama măsurile luate de autoritățile închisorii (...).

(5) În examinarea unei reclamații, curtea ia una din următoarele decizii:

(a) admite acțiunea și dispune anularea, revocarea sau modificarea măsurii luate de autoritatea penitenciarului;

(b) respinge acțiunea dacă este neîntemeiată.”

18. Ordonanța respectivă a fost înlocuită cu Legea nr. 275/2006 cu privire la executarea pedepselor, care în articolul său 38 reglementează un recurs similar depus împotriva judecătorului responsabil pentru executarea pedepselor, care deține competențele descrise în articolul 3 alineatul 5 din Ordonanța 56, împotriva deciziei acestuia fiind reglementată calea de atac a apelului înaintea unui tribunal.

19. Legislația cu privire la organizarea procurorilor militari și a tribunalelor militare este rezumată la alineatul 40 din sentința *Barbu Anghelescu* (vezi *Barbu Anghelescu împotriva României*, nr. 46430/99, 5 octombrie 2004) și la alineatul 68 din sentința *Bursuc* (vezi *Bursuc împotriva României*, nr. 42066/98, 12 octombrie 2004).

Până la 28 septembrie 2004 când Legea nr. 293/2004 a intrat în vigoare, comandanții penitenciarelor erau ofițeri militari activi (vezi articolele 1 și 2 din Legea nr. 10/1990 și articolul 4 alineatul 24 din Hotărârea Guvernului nr. 736/2003).

20. Concluziile Comitetului European pentru Prevenirea Torturii (“CPT”) în urma vizitelor în închisorile din România, precum și concluziile Comitetului General, sunt rezumate la alineatele 73-75 din sentința *Bragadireanu* (vezi *Bragadireanu împotriva României*, nr. 22088/04, 6 decembrie 2007).

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 3 ȘI 8 DIN CONVENȚIE

21. 1. Petentul a reclamat în conformitate cu Articolele 3 și 8 din Convenție condițiile detenției sale, lipsa tratamentului medical adecvat în închisoare și încălcarea de către autoritățile închisorii a dreptului său pentru respectarea corespondenței, după cum a fost garantat de Articolul 8 alineatul 1 din Convenție.

22. Articolul 3 susține după cum urmează :

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

23. Articolul 8 susține după cum urmează:

“1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.”

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

1. Admisibilitate

1. Susținerile părților

24. Guvernul a înaintat o obiecție preliminară pentru neepuizarea căilor de recurs interne, în măsura în care petentul nu a depus nici o plângere împotriva personalului închisorii nici pentru presupusul tratament necorespunzător (în conformitate cu articolele 267 și 267¹ din CC) și nici pentru presupusa încălcare a dreptului său privind corespondența (conform articolului 195 din CC).

25. Începând cu 25 iunie 2003, petentul a avut la dispoziția sa o reclamație specifică împotriva acțiunilor autorităților penitenciarului, furnizată de Ordonanța nr. 56.

26. Guvernul a prezentat în jur de 100 de decizii ale tribunalelor interne cu privire la plângerile în conformitate cu Ordonanța nr. 56 pentru diverse acțiuni ale autorităților penitenciarului. Aproximativ zece la sută au fost aprobate.

27. Petentul a contestat eficacitatea apelurilor înainte de adoptarea Ordonanței 56 . In plus, acesta a considerat că orice reclamație împotriva autorităților închisorii n-ar fi făcut decât să-i înrăutățească situația în penitenciar. Mai mult chiar, acesta a considerat că autoritățile aveau obligația de a investiga din proprie inițiativă declarațiile sale pentru tratament necorespunzător.

În cele din urmă, acesta a subliniat că Ordonanța nr. 56 nu era disponibilă atunci când a depus cererea sa în fața Curții.

2. *Aprecierea Curții*

(a) **Obiecția pentru neepuizarea căilor de recurs interne**

28. Curtea reiterează faptul că scopul regulii epuizării este acela de a permite Statelor Contractante oportunitatea de a preveni sau de a îndrepta încălcările declarate împotriva acestora înainte ca acele afirmații să-i fie prezentate. Cu toate acestea, singurele căi de recurs pe care Articolul 35 al Convenției le consideră necesar să fie epuizate sunt cele care au legătură cu încălcările pretinse și în același timp sunt disponibile și suficiente. Existența acestor remedii trebuie să fie suficient de sigură nu doar din punct de vedere al teoriei ci și în practică, iar dacă acestea nu sunt îndeplinite acestea vor duce lipsă de accesibilitatea și de eficacitatea necesară; va cădea în responsabilitatea Statului stabilirea ca aceste diferite condiții să fie satisfăcute (vezi, printre multe alte autorități, *Selmouni împotriva Franței* [GC], nr. 25803/94, alineatele 74-75, CEDO 1999-IV).

Este adevărat că pentru ca regula de epuizare să intre în funcțiune, calea de recurs eficientă trebuie să existe la data la care cererea este înaintată Curții. Cu toate acestea, această regulă se supune excepțiilor care pot fi justificate de circumstanțele specifice ale fiecărui caz (vezi *Baumann împotriva Franței*, nr. 33592/96, alineatul 47, 22 mai 2001 și *Brusco împotriva Italiei*, (dec.), nr. 69789/01, CEDO 2001-IX).

Curtea a acceptat că acesta era cazul în care la nivel național o nouă lege, proiectată în mod specific pentru a furniza o redresare directă pentru încălcările drepturilor procedurale fundamentale, era introdusă cu efect retroactiv și astfel punea capăt unei probleme structurale care exista în sistemul legal național înainte de adoptarea sa (vezi *Içyer împotriva Turciei* (dec.), nr. 18888/02, alineatele 83-84, CEDO 2006-I; *Charzyński împotriva Poloniei* (dec.), nr. 15212/03, alineatele 40-41, CEDO 2005-V și, *mutatis*

mutandis, Ismayilov împotriva Azerbaidjanului nr. 4439/04, alineatul 38, 17 ianuarie 2008).

29. Curtea a constatat deja că înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56 nici o cale de recurs eficientă pentru preținsele încălcări ale dreptului privind corespondența nu era disponibilă (vezi *Petra*, alineatul 38; și *Năstase-Silivestru*, alineatele 47-54, sentințele citate mai sus). În mod similar, aceasta a stabilit în jurisprudență că un procuror militar nu putea fi considerat independent și imparțial într-o investigație condusă împotriva unui alt membru al armatei, așa cum era comandantul penitenciarului la data faptelor (vezi, *mutatis mutandis, Barbu Anghelescu*, alineatul 67 și *Bursuc*, alineatul 107, sentințele citate mai sus).

30. Cu toate acestea, din iunie 2003 Ordonanța nr. 56 introducea un apel înaintea instanțelor împotriva oricărei acțiuni a autorităților închisorii. Aceasta reglementa procedura ce trebuia să fie urmată și posibilul rezultat al apelului.

Este adevărat că la data respectivă, această cerere era deja pendinte la Curte. Cu toate acestea, circumstanțele cauzei, gravitatea acuzațiilor făcute (lipsa tratamentului medical și interferența în dreptul de corespondență) sunt de așa natură încât ar necesita acțiunea imediată a autorităților. Mai mult chiar, Curtea constată că această cale de recurs era proiectată în mod specific pentru a furniza o îndreptare directă pentru astfel de plângeri, punând astfel capăt unei probleme structurale care exista în sistemul legal național înainte de adoptarea sa (vezi alineatul 22 de mai sus). Jurisprudența prezentată de Guvern indică faptul că remediul este eficient în practică.

Din aceste motive, Curtea consideră că era în interesul petentului să depună o plângere la tribunale în conformitate cu nou introdusa procedură atunci când aceasta a devenit disponibilă, pentru a permite autorităților interne să îndrepte situația cât mai rapid posibil.

31. Rezultă că plângerile cu privire la lipsa tratamentului medical conform articolului 3 și încălcarea dreptului la respectarea corespondenței în conformitate cu articolul 8 ar trebui să fie respinse pentru neepuizarea căilor de recurs interne în măsura în care acestea includ perioada după intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56.

32. Cu toate acestea, Curtea reiterează faptul că pentru condițiile generale de detenție, îndeosebi pentru pretinsa supra-aglomerare, petentului nu i se putea solicita să recurgă la nici un remediu (vezi *Kalashnikov împotriva Rusiei* (dec.), nr. 47095/99, 18 septembrie 2001 și *Solovyev împotriva Rusiei* (dec.), nr. 76114/01, 27 septembrie 2007).

(b) Alte motive de inadmisibilitate

33. Curtea constată că plângerea cu privire la dreptul privind respectarea corespondenței în timpul detenției restrictive a fost depusă la mai mult de șase luni de la data la care luase sfârșit situația reclamată (vezi *Koval împotriva Ucrainei* (dec.), nr. 65550/01, 30 martie 2004; *Rosengren împotriva României* (dec.), nr. 70786/01, 27 aprilie 2004 și *Mujea împotriva României* (dec.), nr. 44696/98, 10 septembrie 2002). Curtea constată de asemenea că petentul nu a confirmat nici una din declarațiile sale privind interferența în dreptul său privind corespondența pentru perioada de dinainte de intrarea în vigoare a Ordonanței nr. 56 (vezi alineatul 36 de mai sus).

34. Prin urmare, în lumina tuturor materialelor aflate în posesia sa, și în măsura în care problemele reclamate țin de competența sa, Curtea constată că acestea nu divulgă

nici o aparență a vreunei încălcări a drepturilor și libertăților precizate în Convenție sau în Protocoalele sale.

Rezultă că această parte a plângerii este în mod manifest neîntemeiată și trebuie să fie respinsă în conformitate cu articolul 35 alineatele 3 și 4 din Convenție.

35. Cu toate acestea, Curtea constată că partea plângerii cu privire la condițiile de detenție dinainte de iunie 2003, și pretinsa supra-aglomerare din Penitenciarul din Iași, nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul articolului 35 alineatul 3 din Convenție. Aceasta constată în continuare că nu este inadmisibilă din nici un alt motiv. Prin urmare trebuie să fie declarată admisibilă.

B. Pe Fond

1. Prezentrările părților

36. Guvernul a considerat că condițiile de detenție, inclusiv în perioadele de arest solitar și restrictiv, fuseseră adecvate (vezi, *a contrario*, *Kehayov împotriva Bulgariei*, nr. 41035/98, 18 ianuarie 2005 și *Kalashnikov împotriva Rusiei*, nr. 47095/99, CEDO 2002-VI).

37. Petentul a făcut referință la descrierea condițiilor din închisoare pe care le furnizase în prezentările sale la Curte, și după cum a fost evidențiat de raportul său medical și de declarațiile prizonierilor cu privire la condițiile din perioada sa de detenție restrictivă.

2. Aprecierea Curții

38. Curtea face referire la principiile stabilite în jurisprudența sa cu privire la condițiile de detenție și la îngrijirile medicale acordate deținuților (vezi, de exemplu, *Kudla împotriva Poloniei* [GC], nr. 30210/96, alineatul 94, CEDO 2000-XI;

Mouisel împotriva Franței, nr. 67263/01, alineatul 40, CEDO 2002-IX și *Sarban împotriva Moldovei*, nr. 3456/05, alineatele 75-77, 4 octombrie 2005).

39. Curtea constată că potrivit rapoartelor medicale, tratamentul psihiatric al petentului a fost întrerupt cel puțin din decembrie 2001 până-n august 2002, deși nu există nici o dovadă a unei reevaluări realizate de medici specialiști a stării sale de sănătate în această perioadă. După august 2002 tratamentul a fost oferit sporadic. Curtea constată cu preocupare afirmațiile petentului, pe care Guvernul nu le-a dezmințit, că în primele opt luni de detenție în închisoarea din Iași cererile sale repetate de a fi consultat de un specialist au fost ignorate fără nici o explicație din partea medicului închisorii (vezi alineatul 17 de mai sus).

40. În continuare, Curtea constată că în conformitate cu informațiile disponibile din partea Guvernului, în Penitenciarul din Iași petentul a fost ținut în dormitoare de capacitate mare de 1,1 m² până la 4 m² de persoană, că i se permitea doar o oră de exercițiu zilnic și avea acces la un duș cald o dată pe săptămână.

41. Curtea a constatat în mod frecvent o încălcare a Articolului 3 al Convenției pe motivul lipsei de spațiu personal acordat deținuților (vezi, în special, *Kalashnikov*, menționat mai sus, alineatele 97 și urmât., *Labzov împotriva Rusiei*, nr. 62208/00, alineatul 44 și urmât.; *Mayzit împotriva Rusiei*, nr. 63378/00, alineatul 39 și urmât., 20 ianuarie 2005; *Khudoyorov împotriva Rusiei*, nr. 6847/02, alineatul 104 și urmât., 8 noiembrie 2005; *Novoselov împotriva Rusiei*, nr. 66460/01, alineatul 41 și urmât., 2 iunie 2005 și *Popov împotriva Rusiei*, nr. 26853/04, alineatul 215 și urmât., 13 iulie 2006).

42. Mai mult chiar, CPT a subliniat efectul dăunător al dormitoarelor de capacitate mare în penitenciare în special atunci când sunt dublate de un regim sărac de activități și de un acces necorespunzător la instalațiile pentru spălare (vezi de asemenea, *mutatis mutandis*, *Kalashnikov*, alineatul 97, și *Kehayov*, alineatul 66, sentințele citate mai sus).

43. Curtea acceptă că în cazul de față nu există nici un indiciu cu privire la faptul dacă a fost vorba de o intenție pozitivă de a umili sau de a corupe petentul. Cu toate acestea, indiferent dacă problema scopului tratamentului era de a umili sau de a corupe victima este un factor de luat în considerare, absența oricărui astfel de scop nu poate exclude o constatare a unei încălcări a Articolului 3 (vezi *Peers împotriva Greciei*, nr. 28524/95, alineatul 74, CEDO 2001-III și *Romanov împotriva Rusiei*, nr. 63993/00, alineatul 80, 20 octombrie 2005). Curtea consideră că acele condiții de detenție descrise mai sus în care a fost reținut petentul, în contextul stării sale psihiatrice și al lipsei de tratament corespunzător pentru acesta, au avut cu siguranță un efect vătămător asupra demnității umane a petentului.

44. Considerentele precedente sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că respectivele condiții din închisoare, în special lipsa tratamentului medical în continuare până în iunie 2003, data de intrare în vigoare a Ordonanței nr. 56, și supra-aglomerarea, au provocat petentului suferințe atingând pragul tratamentului degradant interzis de Articolul 3.

45. În consecință a existat o încălcare a Articolului 3 al Convenției în măsura care privește condițiile de detenție a petentului.

II. ALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

46. În conformitate cu Articolul 5 alineatul 3 din Convenție petentul a reclamat faptul că a fost arestat de către un procuror care nu respectase cerințele de independență stipulate de Convenție și că nu a fost adus în mod prompt în fața unui judecător după arestarea sa.

47. Acesta a pretins de asemenea o încălcare a Articolului 6 alineatele 1 și 2, întrucât a considerat că tribunalele de drept intern interpretaseră dovezile mod eronat și fuseseră influențate de acoperirea amplă de către mass-media a cazului ca rezultat al declarațiilor publice ale procurorului făcute în urma arestului său.

48. Ținând cont de toate materialele aflate în posesia sa, și în măsura în care problemele reclamate se află în competența sa, Curtea constată că acestea nu divulgă nici o aparență a vreunei încălcări a drepturilor și libertăților precizate în Convenție sau în Protocoalele sale. Rezultă că această parte a cererii trebuie să fie respinsă în conformitate cu Articolul 35 alineatele 3 și 4 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

II. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

54. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Daune

49. Reclamantul a revendicat rambursarea sumelor care i-au fost confiscate la începutul anchetelor penale și următoarele sume în ceea ce privește daunele nepecuniare:

- 500.000 euro pentru încălcarea Articolului 3;
- 1.000.000 euro pentru încălcarea Articolului 5;
- 3.000.000 euro pentru încălcarea Articolului 6 alineatul 1;
- 1.000.000 euro pentru încălcarea Articolului 6 alineatul 2;
- 100.000 pentru încălcarea Articolului 8.

50. Guvernul a considerat că sumele solicitate de către petent pentru Articolele 3 și 8 erau exorbitante și nu a prezentat nici o observație cu privire la celelalte revendicări. Acesta a considerat de asemenea că o simplă constatare a încălcării ar trebui să constituie o despăgubire suficientă în cauză.

51. Curtea nu discernе nici o legătură cauzală între încălcarea constatată și daunele pecuniare pretinse; în mod similar, reiterează faptul că a constatat că plângerile petentului cu privire la Articolele 5, 6 și 8 erau inadmisibile; prin urmare respinge reclamațiile respective. Pe de altă parte, acordă petentului suma de 3.000 euro drept daune nepecuniare pentru încălcarea constatată.

B. Costuri și cheltuieli

52. Petentul a solicitat suma de 58.000 euro pentru costurile și cheltuielile suportate la tribunalele de drept intern. Acesta a reclamat de asemenea rambursarea costurilor suportat în fața Curții, fără a le cuantifica.

53. Guvernul subliniază faptul că petentul nu a trimis nici un document pentru a-și argumenta cererile.

54. Potrivit jurisprudenței Curții, un petent are dreptul la rambursarea costurilor și cheltuielilor doar în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost suportate în mod real și necesar și sunt rezonabile din punct de vedere al cuantumului. În cazul de față, fiind luate în considerare informațiile aflate în posesia sa și criteriile de mai sus, Curtea respinge cererea pentru costuri și cheltuieli.

C. Majorări de întârziere

61. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. Declară plângerea cu privire la Articolul 3, în măsura în care aceasta face referire la condițiile de detenție dinainte de iunie 2003 și la supra-aglomerarea din Penitenciarul din Iași admisibilă iar restul cererii inadmisibil;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 3 din Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție suma de 3.000 euro (trei mii euro) plus orice sumă putând fi datorată cu titlul de daune

nepecuniare, sume ce vor fi convertite în moneda statului pârât, la cursul aplicabil la data achitării;

b) că începând cu data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru restul.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la data de 29 aprilie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alineatele 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall,
Președinte

Santiago Quesada,
Grefier